

การเล่นเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็ก

- 1.นางสุพรรณณี
- 2.นางสาวชนิษฐา
- 3.นางสุทิตา
- 4.นางดวงจิตร์

สมาชิกกลุ่ม

จันทร์เจ้า
คำเสียง
อินยอม
ธรรมสาโร

รหัส 075
รหัส 076
รหัส 077
รหัส 078

ความหมายของการเล่น

เชริษา ใจแผ้ว (2532 : 37) กล่าวว่า การเล่นคือ การทำงานของเด็ก การเล่นสามารถทำให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน และเกิดความพึงพอใจ สิ่งเหล่านี้มีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับเด็ก

ประโมทย์ เขี่ยมสวัสดิ์ (2539 : 33) กล่าวว่า การเล่น หมายถึง

ประสบการณ์ที่เป็นหัวใจและมีความสำคัญยิ่ง ธรรมชาติของเด็กจะชอบการเล่น การเล่นนอกจากจะสนองความต้องการทางจิตใจคือเพื่อความสนุกสนานแล้วยังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเด็ก ขณะที่เด็กเล่นจะเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาความคิดไปพร้อมกันด้วย

สรุป การเล่นหมายถึง ประสบการณ์และกิจกรรมทุกชนิดที่เกิดขึ้นด้วยความสนใจของเด็ก ที่นอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้วยังเป็น ประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นการช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะและการสร้างความสัมพันธ์ในทางสังคม เรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม เรียนรู้ที่จะใช้วัสดุเครื่องมือต่าง ๆ รู้จักหน้าที่ของตนเอง นอกจากนี้ยังสามารถช่วยสร้างเสริมกระบวนการพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้าน ให้เด็กได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

ซัชชัย โกมารทัต (2532:149-162) ได้ให้ความหมายของการเล่นเกม และกีฬา ในแง่สังคมวิทยาไว้ว่า การเล่น คือ กิจกรรมใดๆ ที่ทำด้วยความสมัครใจ มีความเป็นอิสระมีลักษณะเฉพาะตัว เป็นไปตามธรรมชาติ มีลักษณะแยกออกจากบทบาทประจำวันได้

ประภาพรณ เขี่ยมสุภาษิต, 2542 : 119) ได้กล่าวถึงความหมายของการเล่นไว้ดังนี้

1. การเล่นเป็นการลอกเลียนแบบผู้ใหญ่
2. การเล่นเป็นการแสดงสภาพชีวิตจริง
3. การเล่นเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลปฏิสัมพันธ์ และประสบการณ์ของเด็กในสังคม
4. การเล่นเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดของเด็กที่สังคมไม่ยอมรับ
5. การเล่นเป็นการแสดงออกตามความต้องการของเด็ก
6. การเล่นเป็นการแสดงบทบาทสมมติ
7. การเล่นเป็นกระเจกเงาสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญเติบโตของเด็ก
8. การเล่นเป็นการแก้ปัญหาและลองใช้วิธีการแก้ปัญหาเหล่านั้น

ความสำคัญของการเล่น

หรรษา นิลวิเชียร (2534 : 114 – 116) กล่าวว่า ความสำคัญของการเล่น การเล่นเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตเด็กเล็ก และมีคุณค่าต่อการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และการเล่นของเด็กจะมีผลต่อการพัฒนาการมากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ ซึ่งหมายถึง ครู พ่อ และแม่ ที่จะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือด้วย

วิณา ประชากุล(2547:21)กล่าวว่า การเล่นมีความสำคัญในวิถีทางการศึกษา การเล่นจัดเป็นการศึกษาของเด็กเพราะขณะที่เด็กเล่น เด็กจะได้สัมผัสจากประสบการณ์ตรง เด็กจะเกิดกระบวนการเรียนรู้โดยธรรมชาติส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน เช่นการฝึกฝนมารยาทที่ดีของเด็ก การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม การเล่นกับเพื่อน การสร้างมิตร ดารใช้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ การใช้ภาษา การกระตุ้นและส่งเสริมการใช้จินตนาการความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก การเล่นเป็นการระบายอารมณ์และความต้องการต่างๆ ของเด็กเป็นการผ่อนคลายไม่ให้เกิดความตึงเครียด

ดังนั้นสรุปได้ว่า การเล่นมีความสำคัญต่อการพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเตรียมประสบการณ์เพื่อการอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ความสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนี้การสร้างและแสดงออกทางจินตนาการอันเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมทางความคิดของเด็กที่มีอย่างมากมายให้เด็กได้เลือกเล่นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งกล่าวได้ว่าการเล่นเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

เชริษา ใจแผ้ว (2532 : 49) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่นว่า การเล่นของเด็กเป็นกิจกรรมที่สนองความต้องการเด็ก ในวัยนั้น ๆ เด็กได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ดังนั้นจึงมีความสำคัญเท่า ๆ กับการทำงานของผู้ใหญ่ในแต่ละวัน ชีวิตของเด็กจะมีความสุขและมีคุณค่าเมื่อเด็กได้เล่นและใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ช่วยให้เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และมีประสบการณ์มากยิ่งขึ้น เพราะการเล่นกับสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของเด็กแต่ละวัย

สรวงธร นาวาผล (2542 : 5) และ เกษลดา มานะจุติ (2529 : 2 – 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่นไว้คล้ายคลึงกันซึ่งพอสรุปได้ว่า การเล่นช่วยให้เด็กเกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ด้านร่างกาย จะช่วยให้เด็กมีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ เพิ่มทักษะการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ด้านอารมณ์จะช่วยให้เด็กเป็นผู้มีอารมณ์แจ่มใส เบิกบาน สนุกสนาน ด้านสังคมจะช่วยเสริมสร้างให้เด็กเป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก สามารถรวมเล่นกับเพื่อนได้อย่างสร้างสรรค์ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้เป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ง่าย มีทักษะในการสื่อสาร ด้านสติปัญญาจะช่วยฝึกให้เด็กรู้จักคิดทั้งด้านการคิดอย่างมีเหตุผล การคิดอย่างสร้างสรรค์และจินตนาการ สามารถรู้จักวางแผน รู้จักแก้ปัญหา มีน้ำใจ มีความอดทน เป็นการปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรมให้แก่เด็กด้วย

การเล่นกับการ พัฒนาสมอง

Brain-Based Learning กล่าวไว้

พัฒนาการด้าน โครงสร้างและการทำงานของสมอง

- สมองส่วนใหญ่ของเด็กวัยนี้จะอยู่ในขั้นตอนของการพัฒนา
- สมองส่วนรับรู้สัมผัสมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นมากที่สุด ในระยะนี้
- ประสาทสัมผัสและการรับรู้ต่างๆ พัฒนาชัดเจนขึ้น
- การกระตุ้น โดยสัมผัสจะช่วยกระตุ้นการทำงานของส่วนรับสัมผัสของอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย
- เมื่อสถานีรับข้อมูลจากภายนอกพัฒนาได้เร็ว ก็จะส่งผ่านข้อมูลไปกระตุ้นการทำงานของระบบอื่นๆ ในสมอง เช่น ส่วนความทรงจำ ส่วนควบคุมการเคลื่อนไหว ส่วนที่ทำงานด้านอารมณ์
- สมองมีตำแหน่งรับรู้ต่างๆ มากมายเมื่อสมองส่วนหนึ่งทำงาน ก็มีผลต่อการทำงานของสมองอีกส่วนหนึ่งด้วย การพัฒนาเด็กด้านการรับสัมผัส และการเคลื่อนไหวจึงนับเป็นการพัฒนาสมองส่วนต่างๆ ไปพร้อมๆ กัน และเสริมซึ่งกันและกัน
- การส่งผ่านข้อมูลภายในสมองได้รับการพัฒนาให้รวดเร็วขึ้น โดยกระบวนการ myelination ทำให้ระบบรับรู้สัมผัส (sensory) กับระบบควบคุมการเคลื่อนไหว (motor) ทำงานประสานกันดีขึ้น ทำให้สมองพร้อมรับการสำรวจทำความเข้าใจโลก
- Myelination ช่วยให้การพัฒนาความสามารถของเด็กมีความพร้อม เช่น myelination ในบริเวณของสมองที่มีหน้าที่จัดความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ตากับการใช้มือของเด็ก จะพร้อมก็ต่อเมื่อเด็กอายุประมาณ 4 ปี พัฒนาการของสมองที่เชื่อมโยงกับโลกกว้าง นำไปสู่การเรียนรู้ด้านต่างๆ ของเด็กที่ค่อยๆ ปรากฏตัวขึ้นหลังจากความพร้อมนี้
- การเคลื่อนไหวเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้สมองได้ใช้ประโยชน์จากเซลล์สมองและซินแนปส์ ยิ่งเซลล์ส่งผ่านข้อมูล และเกิดจุดซินแนปส์มากขึ้นเท่าใด เครือข่ายการเชื่อมต่อของวงจรประสาทก็ยิ่งประสานกระชับมากขึ้น

แหล่งข้อมูล

การเล่นกับการ พัฒนาสมอง

รศ.พญ. ศันสนีย์ จัตรคุปต์ และคณะ

ช่วงอายุ 3 - 6 ขวบเป็นวัยแห่งการเล่น (Play Age) เพราะ ประสาทสัมผัส กล้ามเนื้อมัดใหญ่ และมัดเล็ก ทำงานได้ดีขึ้นกว่าช่วงก่อนหน้านี้มาก เด็กวัยนี้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ดีขึ้น พุดสื่อสารความต้องการ และความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เมื่อร่างกาย สติปัญญา และการสื่อสารพร้อมแล้วจึงนำพาตัวเองเข้าหาความสุขตามธรรมชาติ นั่นคือ การเล่น (Play) นั่นเอง

เล่นเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์มหาศาล นอกจากจะทำให้เด็กมีความสุขเพลิดเพลินในชีวิตแล้ว ยังช่วยให้ประสาทสัมผัส กล้ามเนื้อมัดเล็ก และมัดใหญ่ได้รับการพัฒนา เด็กเกิดความรู้รอบตัว เพราะ ได้ลงมือทำจริงซึ่งเป็นประสบการณ์ตรง เด็กเข้าใจที่มาที่ไปของผลที่เกิดขึ้น การเล่นเป็นการเรียนรู้ที่สมองสนใจ เนื่องจาก เมื่อเล่นแล้วมักเห็นผลทันที ชัดเจน และการเล่นบางอย่างเป็นการท้าทายความสามารถของเด็กให้ฟันฝ่าอุปสรรคไปสู่ความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ ซึ่งเป็นการฝึกความเพียรพยายามไปในตัว เป็นทักษะชีวิตอันล้ำค่าที่เด็กจะจดจำและรู้สึกมีความหวัง ในตัวเองว่าฉันจะทำได้ เพราะ ฉันเคยทำได้แล้ว

ในศตวรรษที่ 21 เป็นที่ยอมรับในระดับสากลถึงความทรงอิทธิพลของการเล่นว่ามีผลต่อการพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา “การเล่น” จึงถูกเชื่อมโยงเข้าสู่งานด้านการศึกษาปฐมวัย รวมถึงจิตวิทยาเด็ก และครอบครัวทั้ง ในแง่การส่งเสริม ป้องกัน บำบัด และฟื้นฟู ภายใต้แนวคิด “Play during early childhood is necessary if humans are to reach their full potential” การเล่นในช่วงปฐมวัยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนามนุษย์คนหนึ่งสู่ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และปัญญา

การเล่นกับการ พัฒนาสมอง

ดอกเตอร์นคลัส แห่งมหาวิทยาลัยแซนดีเอโก ในแคลิฟอร์เนีย ได้รายงานว่า เซลล์สมองของเด็กวัย 3 ขวบ ปีแรกที่เติบโตมาในสิ่งแวดล้อมมีชีวิตชีวา มีการเล่นและการกระตุ้นอย่างสร้างสรรค์ จะมีการเพิ่ม การส่งสัญญาณประสาทหรือคลื่นไฟฟ้าในสมอง และการเชื่อมต่อระหว่างเซลล์ประสาท การเพิ่มในส่วนนี้ ส่งผลสำคัญต่อการพัฒนาการของสมอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของความเฉลียวฉลาด ทั้งนี้การเล่นสามารถ ช่วยพัฒนาหรือสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นในเด็กได้ ซึ่งประโยชน์ของการเล่นนี้มี ความสำคัญต่อการพัฒนาและส่งเสริมระดับความคิดและเข้าใจปัญหา การเล่นยังช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักกฎ ระเบียบ และกติกาของการเล่น ฝึกให้เป็นคนมีวินัย รวมทั้งฝึกในเรื่อง ความจำ ทักษะ และไหวพริบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเล่นนี้ส่งเสริมการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 นอกจากนี้ การเล่นบางประเภทยังช่วยกระตุ้นพัฒนาการพัฒนากายอันได้แก่ พัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อ ด้านภาษาและด้านสังคม

ที่มา. <https://www.sanook.com/women/2644/>

การเล่นเสริมพัฒนาการทางสมอง

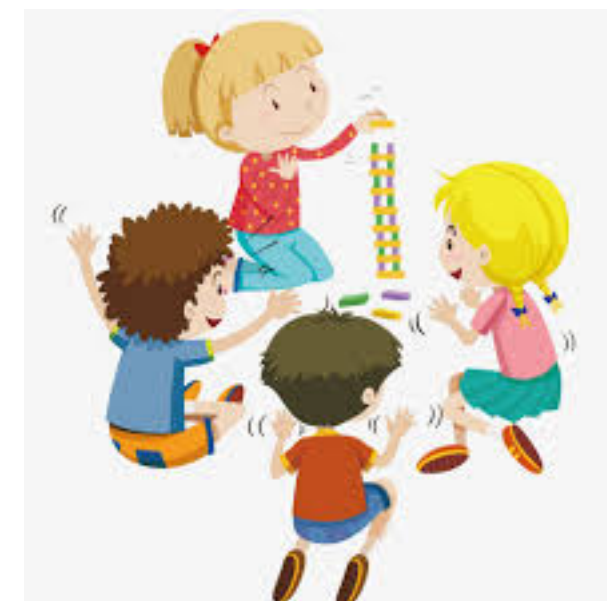
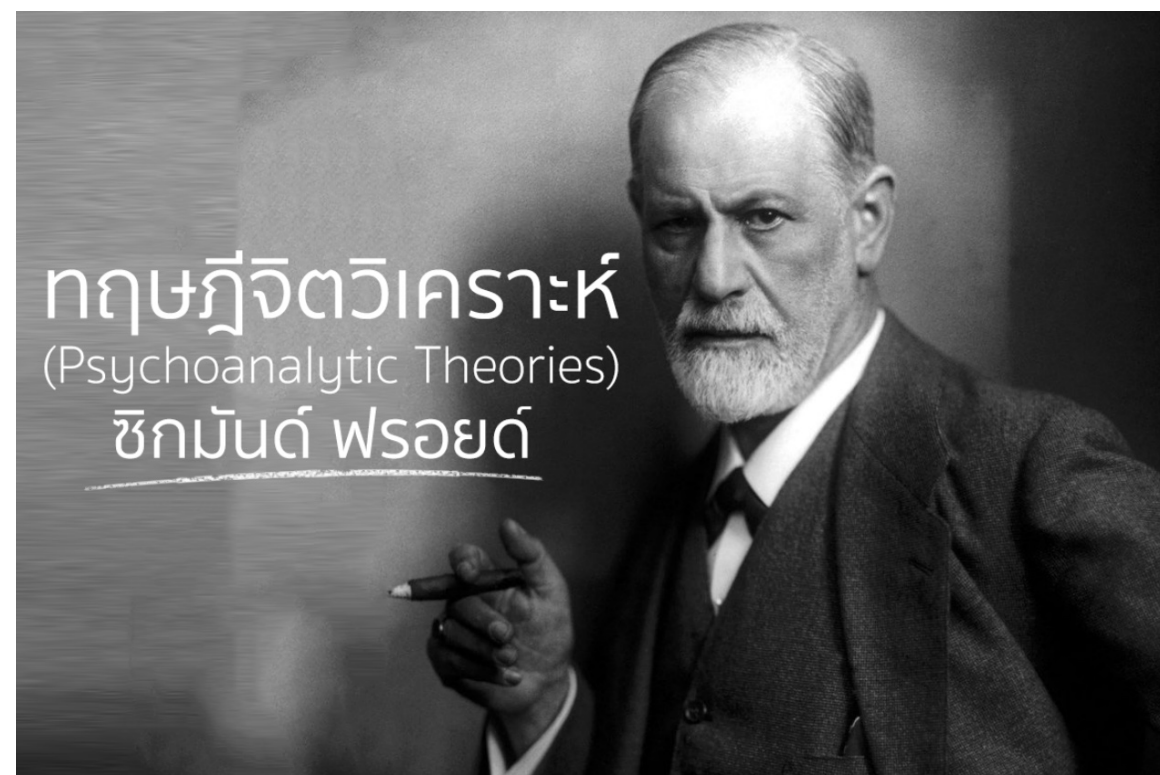
ในขณะที่เด็กกำลังเล่น เขาจะได้สัมผัสสิ่งที่เขาเล่น และสิ่งแวดล้อมโดยตรงทำให้เกิดการเรียนรู้ว่ามันคืออะไร เรียนรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่นิ่ม แข็ง ร้อน เย็น สูงหรือต่ำ โดยที่เด็กๆ เหล่านั้นจะเรียนรู้ว่าตัวเองสามารถทำอะไรต่างๆ ได้มากน้อยแค่ไหน ทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านสติปัญญา สมองของเด็กจะได้รับการกระตุ้นให้ได้เรียนรู้ จดจำ และเข้าใจสิ่งต่างๆ ถ้าหากเด็กขาดโอกาสที่จะได้เรียนรู้จากการเล่นแล้วละก็สมองของเขาก็จะขาดการพัฒนาไปอย่างน่าเสียดาย

แหล่งที่มา : <https://psychodiary.com/child-psychology/lets-kids-play>

สรุปการเล่นกับการพัฒนาสมอง

การเล่นทุกรูปแบบมีผลต่อการพัฒนาสมองเด็ก การเล่นช่วยกระตุ้นให้เกิดพัฒนาการของเด็ก และจะช่วยกระตุ้นสมองผ่านการทำงานเชื่อมโยงกันระหว่างเซลล์ประสาทต่างๆได้เป็นอย่างดี ผู้ปกครองและครูควรให้เด็กได้เลือกเล่นเองตามความสนใจ เมื่อเด็กได้เล่นเด็กจะมีความสุข ทำให้สมองปลอดโปร่ง ทำให้ความจำดี อารมณ์ดี ควรให้เด็กเล่นผ่านการลงมือทำได้ทดลอง สิ่งใหม่ๆด้วยตนเอง ที่สำคัญผู้ปกครองและครูควรมีส่วนร่วมเล่นกับเด็ก สนับสนุนส่งเสริมการเล่นให้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวัน

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) อธิบายว่า การเล่นจะถูกนำไปโยงกับความเป็นผู้ใหญ่ภายในตัวเด็ก เมื่อเด็กเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากเกินควบคุม เด็กจะสร้างเรื่องราวสมมติขึ้น โดยการเล่นที่ใช้จินตนาการความคิดฝันและเล่นซ้ำ ๆ หลายครั้ง เพลเลอร์ (Peller, 1959) กล่าวว่า การเล่นเป็นการเก็บรวบรวมกระบวนการที่ต้องเผชิญกับความคับข้องใจ ความกังวล ความผิดหวัง ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งกระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่เป็นไปอย่างซ้ำ ๆ และมั่นคง การเล่นช่วยให้เด็กเรียนรู้วิธีการควบคุมตัวเอง โดยไม่ต้องสูญเสียความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง (Freud, 1965) ตามความคิดของฟรอยด์ การเล่นเป็นทางออกให้เด็กได้แสดงความรู้สึก

การเล่นบทบาทสมมติ ตามทฤษฎีของ فروยด์ คือการรับมือกับความกลัว ความสับสน หรือ สิ่งใหม่ ๆ ในชีวิต เช่น เวลาที่เล่นเป็นหมอกับคนไข้ มักจะต้องมีการเล่นจินตภาพกัน แล้วก็มี การปลอม การต่อสู้กับความกลัวเวลาที่โดนจินตภาพ บ่อยครั้งที่การเล่นเป็นการปลอมประโลม จิตใจของเด็กเอง ในเวลาที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายในชีวิต เช่น ความเจ็บป่วย ของคนในครอบครัว การหย่าร้าง หรืออุบัติเหตุ เช่น ไฟไหม้บ้าน เป็นต้น

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud และ Erikson ซึ่งอธิบายว่าการเล่นเป็นทางออกสำหรับการ ปลดปล่อยอารมณ์ของเด็ก ซึ่งเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ และสังคมของเด็ก เป็น ทางออกที่ทำให้เด็กแสดงความรู้สึกต่างๆ ออกมา ซึ่งจะสามารถช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้าน ต่างๆ และการรู้สึกรู้สีกมีคุณค่า ในตนเองของเด็ก โดยเด็กจะมีพัฒนาการด้านการเล่นดังต่อไปนี้ คือ

1. Autocosmic เป็นการเล่นเกี่ยวกับตนเอง โดยศูนย์กลางการเล่นอยู่ที่ตนเอง
2. Microsphere เป็นการเล่นอยู่กับโลกใบเล็กๆ ของตนเอง จินตนาการของตนเอง
3. Macrosphere เป็นการเล่นโดยมีคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นสังคม

การนำการเล่นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

การเล่นคนเดียว

เพราะพัฒนาการของเด็กจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกอย่าง จะชอบนั่งเล่นคนเดียวมากกว่าการเล่นกับเพื่อนในวัยเดียวกัน บางครั้งพ่อแม่อาจจะเห็นเด็กนั่งพูดคุยกับตุ๊กตาเป็นเวลานาน

ตัวอย่าง : เล่นบทบาทสมมติ เป็นการเล่นสมมติว่าตัวเองหรือข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ เป็นโน้มนี่ เช่น สมมติว่าตัวเองเป็นคุณหมอ คุณครู ตำรวจ หรือพยาบาล แล้วสมมติให้ตุ๊กตาเป็นนักเรียนหรืออื่นๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นจินตนาการอันกว้างไกลของเด็กๆ ที่ผู้ใหญ่ไม่ควรปิดกั้น

Tip : อาจกำหนดพื้นที่ในบ้านให้เป็นมุมส่วนตัวของเด็ก ให้มีของเล่นหรือของประดับต่างๆ ให้เด็กได้มีอิสระในการเล่นตามลำพัง ได้คิดและแก้ปัญหาด้วยตัวเอง

การเล่นเป็นกลุ่ม

เด็กวัยนี้อาจยังไม่พร้อมเต็มร้อยที่จะมีเพื่อน แต่ก็จะเริ่มเข้าสังคมและเล่นกับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น ระยะแรกๆ อาจจะเพียงเข้าไปนั่งใกล้กลุ่มเพื่อนๆ ที่กำลังเล่นอยู่ จากนั้นก็จะค่อยๆ เล่นกับเพื่อนได้ในที่สุด

ตัวอย่าง : เล่นบ่อทราย เล่นบทบาทสมมติ เช่น เล่นพ่อแม่ลูก เป็นการเลียนแบบบทบาทของพ่อแม่ หรือเล่นตามจินตนาการโดยเอาเก้าอี้หลายๆ ตัวมาต่อกันเป็นรถเมล์ แล้วเล่นเป็นคนขับกับผู้โดยสาร การเล่นเหล่านี้เด็กจะเป็นคิดขึ้นเองตามแต่จินตนาการ จะได้ทักษะเรื่องการเข้าสังคม เรียนรู้เรื่องการแบ่งปัน การรอคอย

Tip : การเล่นกับเพื่อนในบางครั้งอาจมีการทะเลาะกันบ้างตามประสาของเด็กวัยนี้ ผู้ใหญ่ไม่ควรเข้าไปตัดสินปัญหาให้ ให้เด็กได้รู้จักคิดและแก้ปัญหาเองก่อน

การเล่นกับพ่อแม่

เด็กรู้สึกว่าเป็นศูนย์กลางของบ้าน และรู้สึกอบอุ่นเมื่อได้เล่นกับพ่อแม่ที่คอยตามใจเสมอ

ตัวอย่าง : เล่นตบบล็อกไม้ ต่อกภาพ ให้พ่อวาดรูปตุ๊กตา แล้วให้เจ้าหนูตัดกระดาษเอามาเล่นสมมติเป็นคนหรือสิ่งของต่างๆ ก็ได้ หรือลองเอาเก้าอี้มาต่อกันแล้วใช้ผ้าห่มคลุม กลายเป็นถ้ำหรือเต็นท์ก็สร้างความสนุกสนานไม่แพ้กัน เป็นการดัดแปลงจากสิ่งของธรรมดาๆ ให้เป็นสิ่งมหัศจรรย์

Tip : พ่อแม่อาจคอยกระตุ้น หรือนำวิธีการเล่นใหม่ๆ ให้เด็ก แต่ต้องระวังไม่ให้การเล่นนั้นเป็นการเล่นแบบผู้ใหญ่ ซึ่งจะเป็นการปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของเด็กได้ แต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเด็ก เพราะบางครั้งก็อยากเล่นคนเดียว บางครั้งก็อยากมีเพื่อนเล่นด้วย